

ออเนอร์ โดโนแวน มองปราดเดียวก็รู้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นตัวปัญหาแน่ แต่จะว่าไปตอนนี้เธอก็มีปัญหาอยู่แล้ว ปัญหาชนิดที่บริษัทของครอบครัวเธออย่างโดโนแวนอินเตอร์เนชั่นแนลก็ยังไม่อาจรับมือได้เลย

“ถ้าคุณเป็นตำรวจ ก็ช่วยปิดประตูตอนออกไปด้วย” เธอว่า “ถ้าคุณเป็นนักข่าว จะไปตายที่ไหนก็ไป”

“มุกนี้ฟังจนเมื่อเข้าไปแล้วล่ะครับ”

“ไหนขอดูซิว่าเมื่อแล้วจะเข้าไปได้อย่างไร”

มือเขาแตะกระดูกเสี้ยวแจ๊คเก็ตเดนิมที่มีคราบเลอะ

“ช่างมันเถอะ” เธอรีบพูด “ตกลงคุณเป็นนักข่าวหรือเปล่า”

“เปล่า ผมเป็นไกด์ตกปลา”

“ปลาปิริรันยาร์ไง”

“คุณใช้คุณออเนอร์ โดโนแวน ที่โฆษณาหา ‘ผู้ชำนาญเส้นทางในน่านน้ำแปซิฟิกฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ และเชี่ยวชาญการขับเรือซีสपोर्ट® เป็นพิเศษหรือเปล่า”

เธอถอนหายใจแล้วยอมรับสถานการณ์ที่ไม่อาจเลี่ยง ชายร่างใหญ่ใบหน้ามีรอยเคราเขียวครึ้ม ดวงตาสีอ่อน มีรอยแผลเป็นที่คิ้วซ้าย และ

®SeaSports ชื่อยี่ห้อเรือเร็วที่ผลิตในสหรัฐอเมริกา

AMBER BEACH

เล็บมือสะอาดสะอ้านคนนี่ไม่ได้บังเอิญเดินเตร่เข้ามาในกระท่อมที่พิวจิตซาวนด์^๒ ของพี่ชายเธอที่หายตัวไปหรอก แม้ว่าผู้ชายคนนี้จะไม่ได้มีท่าทางที่ดูเป็นคนอบอุ่น แต่สัญชาตญาณของเธอบอกว่า เขาเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติดีกว่ารายอื่นๆ ที่เคยเข้ามาสมัครงาน

ผู้สมัครคนหนึ่งเป็นตำรวจที่พยายามทำตัวเป็นนักตกปลา อีกคนเพิ่งอพยพมาอยู่อเมริกาได้ไม่นาน เลยฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ คนที่สามก็มั่นใจว่าเธอปรารถนาในเรือนร่างที่เธอแสนภาคภูมิใจ ส่วนคนที่สี่แม้ภาษาอังกฤษจะใช้ได้ แต่มีดวงตาที่ทำให้เธอนึกถึงสิ่งมีชีวิตในหนองน้ำ

ผ่านมาสามวันแล้วที่ไม่มีใครมาสมัครงานนี้ เธอนับเวลาทุกนาทีอย่างคลุ้มคลั่ง รอให้จู่ๆ โคล้ก็มาปรากฏตัวที่ประตูพร้อมกับยิ้มขี้โกงและคำอธิบายที่ฟังขึ้นว่าทำไมตำรวจถึงได้คิดว่าเขาขโมยยาพันมูลค่าหนึ่งล้านดอลลาร์ เธอไม่รับฟังเหตุผลอื่นใดที่อธิบายว่าทำไมเขาจึงหายตัวไป โดยเฉพาะเรื่องที่ทำให้เธอต้องนอนไม่หลับและล่าคอตีบตันด้วยน้ำตาที่กล้ำกลืนไว้

โคล้จะต้องมีชีวิตอยู่ ยังไงเขาก็ต้องยังมีชีวิตละ

“คุณโตโนแวนครับ”

ออเนอร์เพิ่งรู้ว่าผู้สมัครรายล่าสุดยังคงรอคำตอบอยู่ว่าใช่เธอจริง ๆ หรือไม่ที่ติดประกาศโฆษณาไปทั่วทั้งเมืองเล็กๆ อย่างอนาคอร์เตส

“ค่ะ ฉันเอง” เธอพูด

“คำพูดของคุณตรงใจผมมาก”

เธอมองปากของเขา และรู้ทันทีว่าหนูน้อยหมวกแดงรู้สึกอย่างไร ตอนได้เห็นฟันของ “คุณยาย” เป็นครั้งแรก

“คุณว่าอะไรนะ” เธอถาม

“โฆษณาของคุณนะ อย่างกับเขียนมาเพื่อผมโดยเฉพาะนั่นแหละ”

เขาอธิบาย

“คุณมีเอกสารอ้างอิงอะไรมาบ้าง”

---

^๒ Puget Sound เป็นบริเวณปากแม่น้ำสู่มหาสมุทรแปซิฟิก อยู่ในเขตเมืองซีแอตเทิล รัฐวอชิงตัน

“คุณจะไปขับซี โบอนุญาตจับปลา โบอนุญาตขับเรือ หรือไป
รับรองฉีดยากันมาดะยักดี”

“แล้วโรคพิษสุนัขบ้าล่ะ”

คำตอบได้หลุดออกมาก่อนที่อเนอร์จะยังได้ทัน ที่เป็นเช่นนี้เพราะ
เธอต่อปากต่อคำกับบรรดาพี่ชายของเธออยู่เป็นประจำ

“ขอโทษนะ คุณ...”

“มัลโลรี”

“คุณมัลโลรี”

“เรียกเจคก็ได้ ลึนๆดี”

“อืม เจค ฉันหมายถึงเอกสารอ้างอิงจากคนที่คุณเคยทำงานให้ล่ะ”

“คุณคงไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับโกด์ตกปลาเท่าไรสินะ”

“ถ้าฉันรู้ ก็คงไม่ต้องจ้างคนที่รู้มาหรอก จริงไหม”

เขายิ้ม

เธอนึกถึงหนูน้อยหมวกแดงที่น่าสงสาร “คุณควรต้องฝึกยิ้มหน้าใหม่
นะ ดูแล้วมันไม่ค่อยชวนเชื่อเท่าไร”

เจคพยายามตีหน้าเศร้า ซึ่งไม่ได้ดูน่าเชื่อไปกว่ารอยยิ้มของเขา

“ถ้าคุณมือไวได้สักครึ่งของปากที่คุณใช้เถียงละครก็” เขาพูด “ผมคง
ป็นคุณเป็นนักตกปลาได้ในไม่ช้าแน่”

“นักตกปลาสาวต่างหาก”

“เขาไม่เรียกอย่างนั้นกันหรอก”

“งั้นมนุษย์ตกปลาก็ได้”

“มนุษย์ตกปลาเนียนะ”

“ผู้หญิงกับผู้ชายต่างก็เป็นมนุษย์เหมือนกันนี่ ตกลงคุณอยากได้
งานนี้ไหม”

“มนุษย์ตกปลา” เขารัวลื่นเอ่ยคำคำนั้นออกมา “อยากสิ ผมอยากได้
งานนี้ เราจะได้เป็นชนเผ่ามนุษย์ตกปลาแค่สองคนในน่านน้ำนี้ไงล่ะ”

คราวนี้รอยยิ้มของเจคลือ่อกออกอย่างช้าๆ อบอุ่น ราวเรียง และยังมี
อะไรที่มากกว่านั้น เป็นรอยยิ้มที่ทำให้อเนอร์นึกได้ว่าตัวเองก็เป็นผู้หญิง

AMBER BEACH

คนหนึ่ง นอกจากจะเป็นน้องสาวคนเล็กผู้หวาดกลัวของชายที่หายตัวไปแล้ว เธอก็้มลงมองมือตัวเองแล้วกระแอม

“ชนเผ่ามนุษย์ตกปลาหรือ” เธอถามอย่างเลื่อนลอย “อ้อ ฉันเข้าใจละ ถ้าเป็นเผ่าแสดงว่าต้องมีมากกว่าหนึ่ง และหมายถึงทั้งสองเพศด้วย คุณนี่หัวไวใช้ได้ ตกปลาจะเริ่มงานได้เมื่อไร”

“คุณมีใบอนุญาตตกปลาหรือเปล่า”

“ไม่มี”

“ถ้าอย่างนั้นเราคงเริ่มเลยไม่ได้หรอก น่าเสียดาย แดดกำลังดี ลมก็สงบ เตียวอีกไม่กี่ชั่วโมงน้ำก็นิ่งแล้ว ไม่มีเวลาไหนจะเหมาะกว่านี้ อีกแล้วละถ้าเป็นที่หมู่เกาะซานฮวนนี่นะ”

“แล้วเราจะตกปลาอะไรกัน”

“ปลาอะไรก็ได้ คิดอย่างนี้จะได้ผิวดวงน้อยหน่อย”

“นั่นปรัชญาชีวิตของคุณหรือ”

“ก็หลังจากที่ผมโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนั่นแหละ”

เธอเงยหน้าขึ้นแล้วจ้องเขาเขม็ง

“มีอะไร” เจคถาม “หุ้ผมงอกกลับหลังหรือไง”

“ฉันก็แค่พยายามนึกภาพคุณเป็นเด็กที่อยากโตเป็นผู้ใหญ่ไวๆ”

“แปลกแฮะ ผมกลับนึกภาพคุณตอนนั้นได้สบายๆ ว่าแต่คุณว่าน้ำเป็นใหม่”

“อย่างกับปลาเลยละ”

“ถ้าคุณนึกถึงอาชีพของผมชะหน่อยละก็ คุณอาจจะอยากใช้คำอื่นก็ได้”

“คุณนี่ปากคมดีจริง”

“คมอยู่ที่ปลายตะขอเบ็ดต่างหาก อันนี้เป็นบทเรียนแรกของการตกปลา”

เมื่อถูกรุกด้วยรอยยิ้มของเจคที่แย้มออกซำๆ โดยที่เธอไม่ทันได้คาดคิด กับตลกหน้าตายของเขา ออเนอร์ก็หัวเราะจนเกือบหยุดไม่ได้ จากนั้นเธอต้องกลืนน้ำตาที่กำลังจะเล็ดออกมา

สองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา มีหลายคืนเหลือเกินที่เธอนอนไม่หลับ ตั้งนั้นเมื่อเธอได้อยู่กับเจค มัลโลรี เพียงแค่สองนาทีก่อน เธอจึงรู้สึกสมองมึนตึ๋นไปหมดราวกับถูกรถบรทุกชน ลักษณะเฉพาะตัวของเขาที่มีทั้งความหยาบ ความอบอุ่นแบบผู้ชาย และไหวพริบเชิงเสียดสีประชดประชันล้วนเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับเธอไม่ว่าจะในเวลาไหน ยิ่งบัดนี้ เธอตั้งป้อมน้อยลง บวกกับสารพัดอารมณ์ที่ผุดขึ้นมาเต็มไปหมด เขาจึงดูน่าหลงใหลแทบเป็นแทบตายเลยจริงๆ

แม้จริงที่เลือกใช้คำคำนี้ เธอคิด แยมมาก ๆ ถ้าเธอเริ่มคิดถึงเรื่องตาย เธอก็ได้ตีโพยตีพายกับโต๊ะทำงานรกๆ ของโคลีหรือ

ออเนอร์กะพริบตาแรงๆ แล้วมองผ่านหน้าต่างบานเล็กบานหนึ่งของกระท่อม เลยกระจกออกไป เห็นทิวสนขึ้นตามแนวโซดหินที่ลาดลงไปใต้น้ำสีเขียวอมน้ำเงินอันเย็นเฉียบของพีวิจิตชานด์ หาดแอมเบอร์เป็นหาดทรายสีเหลืองอมน้ำตาลยาวเหยียด ล้อมรอบด้วยหินสีเข้มและท่อนไม้ที่ถูกน้ำทะเลกัดจนซิดซึ่งลอยมาเกาะตามชายฝั่ง เรือเร็วขนาดยี่สิบเจ็ดฟุตของโคลีเป็นประกายเจิดจ้าอยู่ข้างๆ อยู่ลอยที่เขาสร้างไว้ เขาตั้งชื่อเรือลำนี้ว่า *ทอมอร์โรว์* (พรุ่งนี้) เพราะทุกวันนี้เขาแทบไม่มีเวลาสำหรับตกปลาเลย

บัดนี้ออเนอร์กลัวว่าเขาอาจจะไม่มีเวลาอีกแล้วก็ได้

เธอกระแอม ตั้งสติแล้วพูดเสียงแหบเครือว่า “คมอยู่ที่ปลายเบ็ดหรือ คำคมดีนี้ ฉันจะจำใส่ใจเอาไว้”

“ใส่ใจก็ดีกว่าใส่หัวแม่มือละนะ แล้วนี่จะไปขอใบอนุญาตได้เมื่อไหร่”

“ใบอนุญาตตกปลานะหรือ”

“อ้อ”

“เมื่อไรก็ได้ แล้วนี่ฉันต้องไปขอที่ไหน”

“ที่ไหนก็ได้ที่ขายอุปกรณ์ตกปลา”

“ตกปลา...” ปลาที่มีแต่เมือกเหนียว ลื่นมือ กลิ่นเหม็น และน่าขยะแขยง เธอถอนหายใจ “ฉันแทบรอไม่ไหวแล้วเนี่ย”

ดวงตาของเจคหริ่งลงจนเห็นเพียงประกายกล้าจากแก้วตาสีเทาที่ลอดผ่านแผงขนตาสีดำ เขาไม่รู้ว่าที่ผ่านมาตัวเองคิดว่าน้องสาวของโคลี

AMBER BEACH

โดโนแวน จะมีลักษณะอย่างไร รู้แต่่าไม่ใช่แบบออเนอร์แน่ๆ

“คุณควรจะกระตือรือร้นให้มากกว่านี้นะ” เขาว่า

“ฉันเจอเรื่องสาหัสมาทั้งเดือนนะ ถ้าคุณได้อ่านหนังสือพิมพ์ก็คงจะรู้”

“ที่สามี่หายสาบสูญไป...” เจคเอ๋ย รวากับไม่รู้ว้าออเนอร์เป็นใคร

“พี่ชายต่างหาก” เธอแก้

“พี่ชายหรือหรือ”

“แล้วเขาก็ไม่ได้หายสาบสูญด้วย ยังไม่แน่หรือ”

“พี่ชายที่ยังไม่แน่ว่าจะหายสาบสูญหรือเปล่า เพราะงั้นตำรวจถึงคิดว่า เขาจะกลับมาที่นี้สินะ”

“หมายความว่าไง”

เจคยกไหล่แล้วใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว ซึ่งเขาถนัดอยู่แล้ว พวกเหยื่อที่รอดชีวิตมาได้ส่วนใหญ่จะมีความสามารถนี้ ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวชวนให้ไม่สบายใจเลย เขาคิดว่าถ้าสุภาพสตรีผู้มีริมฝีปากเช็กซีเจือหม่นแคร์้า คางเซ็ดดี้อัน สวมชุดวอร์มตัวโคร่งสีดำคณนี้ ไม่ได้สังเกตว่ามีพวกตำรวจนอกเครื่องแบบเตร่อยู่ตามถนนที่ตัดเข้ามายังกระท่อมละก็ เธอคงจะโง่มาก หรือไม่ก็ไร้เดียงสาเกินกว่าจะทันเกมอะไรก็ตามที่โคล์กำลังเล่นอยู่

หรือเคยเล่น คำว่าหายตัวไปอาจเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะบอกว่าตายแล้ว

“ชื่อที่อยู่บนตู้จดหมายคือโคล์ โดโนแวน” เจคพูด “เขาคือคนที่หายตัวไป ถูกต้องไหม”

ออเนอร์พยักหน้า อากัปกริยานี้ทำให้แสงแดดส่องผ่านผมสั้นสีน้ำตาลแดงเข้ม ดวงตาสีเขียวอำพันแปลกตาوارขึ้นด้วยน้ำตา ซึ่งเจคเองก็รู้สึกได้จากน้ำเสียงของเธอเช่นกัน เขาสายหน้านิดๆ เธอดูเปราะบางเกินกว่าจะเป็นน้องสาวของจอมหลอกหลวง หัวขโมย และฆาตกร

แต่ก็อีกนั่นแหละ ชีวิตนี้ได้สอนเจคไว้ว่ารูปร่างหน้าตาเป็นตัวบอกนิสัยที่ไม่ได้เรื่อง การกระทำต่างหากที่สำคัญ ออเนอร์ก็คือโดโนแวนคนหนึ่งที่คอยช่วยเหลือและยุยงส่งเสริมพวกโดโนแวนด้วยกัน เธออาจดูอ่อนหวานเหมือนนเรนทรารีชายขนมคูกี้ แต่เมื่อเธอโหมะณาหาไกดต์กปลา ก็เท่ากับว่า

เธอได้ประกาศตัวเข้าร่วมการล่าสมบัตินานาชาติ ซึ่งมีกฎอยู่เพียงข้อเดียวว่า ผู้ชนะจะได้สมบัติทั้งหมด

และเจคก็ตั้งใจว่าจะเป็นผู้ชนะ

“คุณจะทำปัญหาทั้งหมดให้ผมฟังก็ได้นะ ระหว่างที่พาผมไปดูเรือ”

เจคว่า

“ไม่จำเป็นหรอก ฉันกำลังหาโกด์ตกปลา ไม่ใช่บาทหลวงเพื่อสารภาพบาป”

“ผมบริการครบวงจรครับ” เขาว่าแล้วหันไปทางอื่น “เหมือนบาร์เทนเดอร์ไง”

“คุณจะไม่เจรจาเรื่องเงินเดือนสักหน่อยหรือ”

“วันละหนึ่งร้อยดอลลาร์”

“อย่างนี้ไม่เรียกว่าเจรจาหรอก”

เขาหันกลับมาหาเธอ “ฉันสองร้อยดอลลาร์”

“หนึ่งร้อยดอลลาร์นั้นแหละ”

“ตกลงตามนั้น ไปดูเรือกันดีกว่า”

ออเนอร์ดีดตัวออกจากโต๊ะทำงานของพี่ชายทั้งที่ใจยังนึกสงสัยว่าตัวเองตัดสินใจพลาดไปหรือเปล่า ในจังหวะลูกอย่างฉับพลันนี้เอง ทำให้เธอไปกระแทกกล่องกระดาษแข็งเล็กๆ ใบหนึ่งในจำนวนหลายๆ ใบที่วางกระจัดกระจายอยู่ทั่วโต๊ะ จนกล่องนั้นไถลจากกองกระดาษแล้วร่วงตกลงมาก่อนสี่เหลี่ยมไข่มุกร่วงแสงก้อนหนึ่งกระเด็นออกมาจากกล่องกระดาษ ทำท่าจะหล่นกระแทกลงบนพื้นโล่ง

ยังไม่ทันที่เธอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เจคก็ขยับเข้าไป

ไม่มีอะไรตกลงที่พื้น

“โอ๊ยตาย คุณนี่โง่จริงๆ” เธอพูดด้วยความรู้สึกใจหายใจกว่า “ขอบคุณมากนะ โคล้เคยบอกฉันว่าอำพันแตกได้เหมือนกับแก้วเลยละ”

เจคไม่จำเป็นต้องได้ฟังจากออเนอร์ก็รู้แล้วว่าสิ่งที่เขากำลังถืออยู่คือก้อนอำพัน ไม่มีอะไรบนโลกนี้ที่ให้ความรู้สึกอบอุ่น ไร้น้ำหนัก และเรียบลื่นได้เช่นนี้ เขาหันอำพันเข้าหาลำแสงอาทิตย์ที่ส่องลอดหน้าต่างเข้ามา แล้ว

AMBER BEACH

ปล่อยให้แสงแดดส่องผ่านก้อนยางไม้สีทอง ถ้าเขาเข้าใจไม่ผิด ซึ่งก็ไม่น่าจะผิดอยู่แล้ว สิ่งที่เขากำลังถืออยู่คือก้อนอำพันบอลติกชิ้นเยี่ยม

“อำพันนี้มากับกล่องพัสดุที่ฉันกับพี่สาวเพิ่งได้รับ” ออเนอร์บอก “ฉันไม่เคยทำงานกับอำพันมาก่อน แต่มันน่าหลงใหลมากจริงๆ ทั้งเก่าแก่ ทนทาน แต่ก็เปราะบางเหลือเกิน”

เจคเหลือบมองเธอจากทางตา “คุณเป็นผู้ค้าอัญมณีหรือ”

“เปล่า ฉันเป็นนักออกแบบ พวกผู้ชายตระกูลโดโนแวนเขาไม่ปล่อยให้พวกผู้หญิงอย่างเราออกมาเผชิญโลกใบใหญ่ที่แสนร้ายกาจ แล้วก็ไปซื้ออัญมณีที่ยังไม่ได้แกะสลักหรอก”

“พวกเขาฉลาดนี่”

“ก็แล้วแต่คนจะคิด”

“พี่ชายของคุณไม่ได้หายเข้าไปในดิสนีย์แลนด์นะ”

ออเนอร์ไม่มริมีฝีปาก

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เธอเอื้อมมือยกหูด้วยความรู้สึกโล่งอก ถ้าเป็นนักข่าวอิกรายโทร.มาละก็ เธอจะได้สะใจกับการกระแทกโทรศัพท์ใส่หูเขาละ

“บ้านโดโนแวนคะ”

“ไฉ่ ออเนอร์ เป็นไฉ่บ้าง”

เสียงต่ำๆ ฟังดูรื้อนร่นของพี่ชายคนโตของเธอดังผ่านหูโทรศัพท์ ราวกับเลือดลุดออกจากทรายเปียกๆ

“เสียงพี่เหมือนโทร.มาจากดาวอีกดวงนั่นแหละ” เธอว่า

“เขตปกครองอิสระเบโตรัฟฟอสต์ ในเมืองคอร์ยัค”

“ไหนพูดอีกทีซิ”

“คนอื่นๆ ที่ไม่ได้อยู่ที่นี้ เขาก็เรียกมันว่ารัสเซียตะวันออกนั่นแหละ ตรงคาบสมุทรคัมชัตคาเนะ”

ออเนอร์กำมือแน่นราวกับพยายามกดความหวังหรือความกลัวเอาไว้ เพื่อไม่ให้หน้าเสียงของตนเข้มขึ้น “พี่เจอไคล์หรือยัง” เธอถามหัวนๆ

“ยัง”

“ตำรวจก็ยังไม่เจอเหมือนกัน”

“ตำรวจ! นี่เธอโทรศัพท์หาตำรวจหรือ พี่อุตส่าห์บอกแล้วว่าอย่า...”

“ฉันไม่ต้องโทรศัพท์หาใครที่ไหนหรอก” เธอขัดขึ้น “สามวันมานี้ ตำรวจวนเวียนอยู่แถวกระท่อมของโคลีอย่างกับได้กลิ่นอะไรไม่ตั้งไหนแหละ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เสียงรบกวนดังขึ้นในสาย เธอแทบจะได้ยินเสียงสมองของอาร์เซอร์ กำลังทำงานอย่างหนักและใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว

“พวกนั้นต้องการอะไร” เขาถาม

“พวกนั้นก็เหมือนพี่นั่นแหละ ไม่ยอมตอบอะไรเลย เอาแต่ถาม อยู่ได้”

“ถามอะไร”

“ถามว่าฉันเป็นใคร ฉันมาทำอะไรที่นี่ ฉันเห็นโคลีครั้งสุดท้าย ตอนไหน และได้ข่าวคราวจากเขาครั้งสุดท้ายเมื่อไร ฉันได้รับพัสดุอะไร บ้าง...”

เจคเก็บก้อนอำพันกลับเข้ากล่องอย่างระมัดระวัง แล้ววางไว้บนโต๊ะ

“...ฉันรู้จักผู้ชายที่นิ้วมือข้างซ้ายหายไปสองนิ้วแล้วก็ทำฟันมาจาก ประเทศกำลังพัฒนาบ้างไหม” ออเนอร์พูดราวกับท่องจำบทเรียน

เจคได้ยินแล้วก็อยากสบถออกมาดังๆ ทุกคำที่เธอพูดออกมา บอกให้เขาทำอะไรเกี่ยวกับโคลี ตัวออเนอร์ และอำพัน มากเกินกว่าที่เขาอยากรู้เสียอีก...ทว่านั่นก็ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่เขาอยากรู้จริงๆ ตกลงแล้วเธอเป็น ดาราเจ้าบทบาทที่กำลังปกปิดความจริงว่าโคลีซุกซ่อนอำพันไว้ที่ไหน หรือ เป็นแค่คนไม่รู้ชื่อไหนอี่ไหนที่ถูกลากเข้ามาในเกมที่มีไว้สำหรับพวกมืออาชีพ โดยเฉพาะกันแน่

เขาหวังว่าเธอจะเป็นแค่นักแสดงคนหนึ่ง แต่ไม่ว่าเธอจะไม่รู้อะไร เลย หรือจะเป็นคนเลวร้ายพอๆ กับพี่ชายของเธอ ออเนอร์ก็ยังคงเป็น โอกาสเดียวที่เจคจะใช้ตามหาอำพันที่หายไป

“...ถามว่าฉันแน่ใจหรือว่าไม่ได้เจอโคลีหรือได้ข่าวคราวจากเขา” เธอพูดต่อด้วยเสียงราบเรียบ “ว่าเขากลับมาเมื่อไร ทำไม่ถึงไม่ติดต่อฉันเลย ตอนที่เขาลงเครื่องที่ซีแอตเทิล...”

AMBER BEACH

“อะไรนะ” อาร์เซอร์ถาม “ไคล์ไปเมื่อไร...”

“ไปถามตำรวจสิ” เธอขัดเสียงหัวน “พวกตำรวจพูดนะ ไม่ใช่ฉัน
ฉันไม่เห็นไคล์แม่แต่เงา ถ้าดูจากรูปการณ์แล้ว ในเมื่อพาสปอร์ตของเขา
ผ่านสนามบินซีแอตเทิลมา ตัวเขาก็น่าจะมาด้วย”

พี่ชายของเธอพนาคำสบถเป็นภาษาอัฟกานี” ยาวเหยียดเป็นชุด

“ฉันคงเห็นด้วยกับพี่นะถ้าฉันฟังออก” เธอว่า “แล้วตกลงมันเกิด
อะไรขึ้น”

“เธอไปดูตุ้จตุ้หมายของไคล์แล้วหรือยัง”

มือเธอกำโทรศัพท์แน่น “ฉันถามอีกทีนะ ตกลงมันเกิดอะไรขึ้น”

“แล้วเครื่องฝากข้อความของเขาละ”

มีแต่ความเงียบและเสียงคลื่นรบกวน

และเช่นเคย อาร์เซอร์เป็นฝ่ายรอนจนเอาชนะน้องสาวคนเล็กของเธอได้

“ดูแล้ว และดูแล้ว” เธอพูดเสียงลอดไรฟัน

“แล้ว”

“ไม่มี และไม่มี”

“พยายามต่อไป”

“ถ้าฉันรู้ว่าฉันกำลังหาอะไรอยู่ก็คงจะช่วยให้บ้างหรอก”

“ก็พี่ชายของเธอไง เธอจำเขาได้ใช่ไหม ไคล์คนที่ยิ้มหล่อๆ และ
มีดวงตาที่ไม่เหมือนใครคนไหนนะ”

“อย่าลืมหาพื้นที่ถูกขโมยไปด้วยสิ” เธอย้อน

“อะไรนะ”

“ขโมย แล้วก็อำพันไง ไม่รู้ว่าฟังแล้วพอจะสะกิดหูที่บ้างไหม”

“ถ้าเธออยู่ใกล้ๆ มือพี่คงได้สะกิดเธอแรงๆ แน่ ว่าแต่อำพันอะไร”

“ไปถามตำรวจสิ”

“พวกนั้นพูดแค่นี้เองหรือ” อาร์เซอร์ถาม “อำพันที่ถูกขโมยเนี่ยนะ”

---

^a Afghani เป็นภาษาเปอร์เซียแขนงหนึ่ง ส่วนใหญ่พูดโดยชาวปาซตูน (Pashtun) ที่อยู่ทาง
ตะวันออกและทางใต้ของอัฟกานิสถาน

“ใช่”

“เจียแล้วหรือยัง”

“พวกตำรวจไม่ได้บอก แล้วของในพัสดุที่หายไปพร้อมกับโคลี่นี่มันคืออะไรล่ะ”

“ใครเป็นคนพูดเรื่องอำพันในพัสดุที่หายไป”

“พวกตำรวจ”

อาร์เซอร์ค้ำรามเบาๆ “ทำจะไม่ได้แล้ว สงสัยงานนี้คงมีใครปากโป้งแน่ๆ”

“ไม่ต้องมาหาเรื่องฉัน พี่ไม่บอกอะไรฉันสักคำนอกจากให้มารออยู่ที่นี้ ตกลงมันจริงไหม”

“เรื่องอะไร”

“โคลี่หายตัวไปพร้อมกับอำพันบอลติกมูลค่ามหาศาลที่ถูกขโมยไปหรือเปล่า”

“พี่ไม่รู้ พวกตำรวจพูดอย่างนี้หรือ”

“ก็พูดเป็นนัยๆ ทำนองนั้น” เธอบอกชัดเจน “แต่มันต่างกันนะ ระหว่างถูกชักถามกับถูกตั้งข้อหา แล้วลอร์ล๊ะ ตอนนั้นเขาอยู่ที่ไหน”

“เท่าที่ได้ยินมาล่าสุด เขายังอยู่ที่ลิทัวเนีย”

“แล้วจัสตินล่ะ”

“คาลีนินกราด” อาร์เซอร์ว่า “แล้วเฟธอยู่กับเธอหรือเปล่า”

“เปล่า เธอกำลังเดินทางกลับจากโตเกียวไปซานฟรานซิสโก แต่ก็จะแวะระหว่างทางที่ฮาวายสักสองสามสัปดาห์”

“ขอบคุณพระเจ้าสำหรับน้ำพระทัยเล็กๆ น้อยๆ ในครั้งนี้”

“หมายความว่าไง”

“ก็หมายความว่าเวลาเธออยู่กับฟาแฝดสุดที่รักของเธอเนะ สร้างปัญหายิ่งกว่าเวลาแยกกันอยู่นะสิ”

“Kaliningrad เป็นเมืองหลวงและเมืองท่าของแคว้นคาลีนินกราดโอบลาสต์ ประเทศรัสเซีย แม้จะเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซีย แต่ทางภูมิรัฐศาสตร์ไม่ได้ยึดติดกับประเทศรัสเซีย กลับคั่นอยู่ระหว่างประเทศลิทัวเนียและประเทศโปแลนด์ที่ริมทะเลบอลติก

AMBER BEACH

“เหมือนลอร์กับจัสตินนั่นแหละ” เธอแฉ “แต่พี่ลองมองในแง่ดีดูสิ”

“มองยังไงล่ะ”

“แม่น่าจะมีลูกสาวสักสามคนนะ ชื่อเฟธ, ออเนอร์ และแชสตีตี้^๕ พี่พอจะนึกออกไหมว่าเป็นอย่างไรถ้าต้องมีน้องที่ชื่อแชสตีตี้”

พี่ชายเธอหัวเราะเสียจนทั้งเธอและเขาต่างนึกแปลกใจ “ขอบใจนะ พี่กำลังอยากอยู่พอดี”

“อยากอะไร”

“หัวเราะ”

รอยยิ้มของออเนอร์เศร้าๆ กับดวงตาของเธอ “อาร์เซอร์”

“หือ”

“พี่ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ใช่ไหม”

คลื่นรบกวนในสายไม่เคยทำให้รู้สึกใจเสียได้เท่านี้เลย เธอกลืนหายใจแล้วรอคอยคำตอบ

“จนกว่าพี่จะได้เห็นศพ...” เสียงของอาร์เซอร์ค่อยๆ ซัดหายไป

“ใช่” เธอสูดหายใจเข้าอย่างแรง “โคลี่ไม่ได้เป็นโจรหรือฆาตกรสักหน่อย!”

ความเงียบยังคงดำเนินต่อไป ความเย็นเยือกแล่นไปทั่วร่างของออเนอร์

“อาร์เซอร์”

“ตอนนั้นโคลี่ใช้ฮอร์โมนคิดนะ”

“แปลว่าอะไร”

“ผู้หญิงเลวๆ บางคนมาแก๊งปั่นหัวชานะสิ”

“พี่กำลังจะบอกว่าโคลี่ต้องการผู้หญิงคนนั้นมากขนาดขโมยของเพื่อเธอเนี่ยนะ” ออเนอร์ถาม

เธอหลับตา กลืนลมหายใจ และรอคอยคำตอบจากอาร์เซอร์ แต่

---

^๕Faith, Honor and Chastity ความศรัทธา ความหวัง และความบริสุทธิ์ เป็นสัญลักษณ์ของชาวคริสต์ที่พึงมีต่อพระผู้เป็นเจ้า คำว่า chastity ยังมีความหมายถึงผู้ซึ่งงดเว้นเมถุน

สิ่งเดียวที่เธอได้ยินคือความเงียบและเสียงคลื่นรบกวน หลังจากหนึ่งไป
เนิ่นนานพี่ชายของเธอก็สบถออกมาอย่างหมดความอดทนจนกลบเสียง
ที่ตั้งแทรกอยู่นั้น เธอนึกเห็นภาพเขากำลังใช้มือเสยผมสีเข้มอันเป็น
อากัปกิริยาที่ผู้ชายตระกูลโดโนแวนทุกคนทำเวลาหงุดหงิด

“เราไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น” เขาพูด “หลักฐานที่มัดตัวโคลล์มัน
แน่นหนามาก แน่นหนาเสียจนแทบจะเหมือนว่า...”

เป็นอีกครั้งที่เสียงของอาร์เซอร์ขาดหายไป และมีเสียงคลื่นรบกวน
ขึ้นมาแทน

“พูดต่อซิ” เธอว่า “บอกฉันชีวิตพี่ไม่ได้คิดว่าโคลล์เป็นอย่างที่พวก
ตำรวจคิดกัน”

“ว่าเขาทำผิดข้อหาลักทรัพย์นะหรือ”

“และฆาตกรรมด้วย”

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พี่คิดว่าคำอธิบายที่พี่ได้ฟังมานี้ มันดูลงตัว
ง่ายไปหน่อย”

“อะไรทำให้พี่พูดอย่างนั้นได้”

“เรื่องมันยาวแล้วก็ซับซ้อนนะ เอาเป็นว่าเชื่อพี่แล้วกัน”

“แต่...”

“เธอได้ไปตรวจดูที่เรือแล้วหรือยัง” อาร์เซอร์ขัดขึ้น

“ตรวจหาอะไรที่มันเล็กกว่าพี่ชายสูงหกฟุตสองนิ้วของฉันนะหรือ”

เธอถามเสียงอ่อนหวาน

“ช่างมันเถอะ พี่กำลังจะส่งเธอกลับบ้านแล้ว”

“อะไรกัน ฉันเพิ่งมาถึงที่นี่เองนะ”

“เธอต้องไปแล้ว”

“แล้วเรือของโคลล์ล่ะ จะทำยังไง”

“อยู่ห่างๆ ไว้ ถึงจะผูกไว้ที่ทำเฉยๆ แต่เรือ *ทুমอร์ไวร์* มันแรงเกิน
ที่เธอจะควบคุมได้ ไปเก็บข้าวของซะ ออร์เน็ต กลับบ้านไปออกแบบ
เครื่องประดับกระจุ้มกระจิมให้เฟรตต่อเถอะ”

ออเนอร์เกลียดชื่อเล่นชื่อนั้น และเธอก็เกลียดนักที่ถูกปฏิบัติราวกับ

AMBER BEACH

ว่าเธอยังติดอมยิ้มอยู่

“อาร์เซอร์ พี่...”

“ก่อนเธอจะไป ถ้ามีตำรวจมาก่อวุ่นล่ะก็” เขาไม่ฟังเสียงเธอ “ส่ง
ทนายของโดโนแวนอินเทอร์เน็ตเนชั่นแนลไปจัดกับพวกนั้นได้แล้ว”

“แล้วถ้าเป็นพวกนักข่าวล่ะ” เธอถามเสียงซิงซัง

“ไม่ต้องพูดอะไร”

“ไม่มีปัญหา ฉันไม่รู้อะไรอยู่แล้ว”

“อย่างนั้นแหละถูกต้อง ไปเก็บข้าวของซะ”

“แต่...”

ที่ว่าเธอกำลังพูดใส่โทรศัพท์ที่วางสายไปแล้ว เธอโพล่งคำหยาบ
ออกมาคำหนึ่งแล้ววางหูโทรศัพท์กลับเข้าบ้าน ไว้ให้นรกเย็นลงก่อนถอะ
เธอถึงจะยอมเก็บกระเป๋าแล้วจากไปอย่างว่าง่าย เธอไม่ใช่เด็กเล็กๆที่ใคร
จะมาชี้นิ้วสั่งได้หรอก

“มีปัญหาหรือ” เจคถาม

ออเนอร์สะดุ้งเฮือก ลืมเสียนึกว่าเธอไม่ได้ทำตามลำพัง พอเธอ
หันหลังกลับมา ปรากฏว่าเจคยืนห่างออกไปไม่กี่ฟุต ในมือถือหนังสือพิมพ์
ท้องถิ่นฉบับหนึ่ง เธอสงสัยว่าเขาได้อ่านเรื่องปั่นแต่งอันแสนตื่นเต้นและ
เชื่อได้แค่ครึ่งเดียวเกี่ยวกับโคลี โดโนแวน ศพปริศนาและอำพันที่หายไป
จากสิ่งที่พอจะหลับหูหลับตาเรียกได้ว่าเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ แพทริออต
ฉบับเช้าของเกาะพีเดิลโก้แล้วหรือยัง

“เรื่องในครอบครัวนะ” เธอตอบรวบรัด “อยู่ด้วยกันก็มีปัญหา
แต่ถ้าจะไม่อยู่ด้วยกันก็ได้อีก”

เจคทำเสียงเป็นเชิงว่าเข้าใจ แต่พอมีเสียงฮัมฮัมด้วยจึงบอกได้ยาก
เธอเลยเลือกที่จะเชื่อว่าเสียงต่ำๆ ที่ออกจากลำคานั้นเป็นการแสดงความ
เห็นอกเห็นใจ

เธอกำลังต้องการสิ่งนั้น พี่ชายคนโตของเธอปิดปากเงียบสนิทจน
งะม่อออก พวกตำรวจก็คิดว่าพี่ชายคนโปรดของเธอเป็นฆาตกรลงโลก
และพี่ชายคนโปรดที่วานี้ก็หายตัวไปแล้ว...ส่วนเธอเพิ่งลงสมัครเรียนตกปลา

ไปหมดๆ

มีแต่เรื่องวิบัติเต็มไปหมด

“พร้อมจะออกไปดูเรือกันหรือยัง” เจคถาม

“ก็ไปสิ เรื่องอื่นๆมันผิดมันพลาดไปหมดแล้วนี่”

“ความกระตือรือร้นของคุณมันดูล้นทะลักชะอย่างกับส้วมเต็มอย่างนั้นแหละ”

“เรื่องธรรมดา ก็ฉันตื่นตื่นจะแย่”

เขาเลิกคิ้วสีเข้มขึ้น “ตกลงคุณเป็นคนลงโฆษณาหาโกด์ตกปลาจริงๆหรือเปล่า”

เธอสูดหายใจเข้าลึก “ใช่ ขอโทษด้วย ฉันเหนื่อยนิดหน่อยนะ”

“นั่นสิ คุณน่าจะดื่มกาแฟสักถ้วยนะ” เขาเห็นด้วย “ห้องครัวบนเรือใช้ได้ไหม”

“คิดว่าจะ”

“คิดว่าหรือ” เขาสายตึ้ง “คุณเป็นเจ้าของเรือลำนั้นมานานหรือยัง”

“ไม่นานหรอก พี่ชายฉัน...ทิ้งไว้ให้”

เป็นคำอธิบายที่ฟังไม่ขึ้นเลยแม้กระทั่งกับตัวอเนอร์เอง เธอกลัวเรือลำเล็กและเกลียดการตกปลา ซึ่งอีกไม่ช้าเจคคงได้รู้ทั้งสองเรื่อง จากนั้นเขาก็จะสงสัยว่าทำไมเธอถึงอยากเรียนรู้วิธีขับเรือลำเล็กและวิธีตกปลา

บางทีเขาอาจยอมรับข้ออ้างที่ว่าเธอเป็นโรคชอบทรมาณตัวเองก็ได้

“ฉัน...” เธอกลืนน้ำลายแล้วลองพูดอีกที “มันยังเป็นเรื่องที่เจ็บปวดอยู่ ฉันขอไม่พูดถึงดีกว่า”

เจคไม่แปลกใจ แม้ว่าอเนอร์จะดูไร้เดียงสาขนาดไหน แต่เธอก็มีเรื่องราวที่ซ่อนเร้นไว้มากมายเหลือเกิน

แต่จะว่าไป เขาเองก็เหมือนกันนั้นแหละ

“ไปกันเถอะ” เขาว่า “ไปตรวจดูเรือของคุณกันดีกว่า”